

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.248 van 28 juni 2011
in de zaak A. 193.350/XIV-31.254**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Anastasios Moskofidis
 kantoor houdend te 3600 Genk
 Rootenstraat 21/18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 juli 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 28.361 van 5 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4772 van 22 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 204.097 van 19 mei 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anastasios Moskofidis, die verschijnt voor de verzoekers, en attaché Sophie Dupont, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen respectievelijk op 15 oktober 2005 en op 9 december 2007 België binnen en verklaren zich op 11 december 2007 vluchteling, de verzoeker voor de derde maal en de verzoekster voor de eerste maal. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 november 2008 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 december 2008 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 5 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het auditoraat stelt in het verslag voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hadden kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter hebben aangevoerd.

Te dezen hebben de verzoekers dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoekers hebben integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvragen betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Zij hebben nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet op. Zij citeren die bepaling en lichten dit als volgt toe:

“(…)

De beslissingen dd. 27 november 2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (gekend onder de nummers : CG:0515923Y & 0515923B) waren ondertekend door een adjunct-commissaris (stukken 2-3).

Dit houdt een schending in van art 57/9 Vw.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had in het bestreden arrest dd. 5 juni 2009 deze onwettigheid ambtshalve dienen op te werpen.

Verzoekers verwijzen naar een recent arrest dd. 28 mei 2009 van de Raad van State (in een vergelijkbare zaak) houdende annulatie van een op 25 maart 2004 genomen arrest van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Uit de beslissingen van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 27 november 2008 kan nergens worden afgeleid dat de adjunct-commissaris de beslissing genomen had voor de commissaris-generaal die verhinderd was.

De beslissingen dd. 27 november 2008 waren dan ook onwettig genomen.”.

7. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel en voegen toe dat de verwerende partij niet consequent is omdat zij in diverse gelijkaardige dossiers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen talrijke door een adjunct-commissaris ondertekende beslissingen spontaan heeft ingetrokken, dat de ondertekening door een adjunct-commissaris een substantiële onregelmatigheid is die onherstelbaar is en alleszins niet op “impliciete” wijze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gedekt en dat de verwerende partij, door in de huidige zaken een andere houding dan in vele andere zaken aan te nemen en te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet de onregelmatigheid zou hebben gedekt, het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft geschonden.

De verzoekers citeren verder de artikelen 14 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (E.V.R.M.) Zij voeren daarbij aan dat de verwerende partij geen bewijs van een noodtoestand voorlegt, zodat zij niet kan rechtvaardigen waarom de verzoekers een andere (nadeliger) behandeling dan vele andere asielzoekers zou moeten krijgen, wier door een adjunct-commissaris ondertekende beslissing wél werd ingetrokken.

Ten slotte stellen de verzoekers dat de verwerende partij in die zin ook artikel 26 van het internationaal verdrag inzake Burger- en Politieke rechten, opgemaakt te New-York op 16 december 1966, (BUPO) schendt.

Beoordeling

8. Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de uitoefening van de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door zijn adjuncten, doch niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van enige andere bepaling of beginsel wordt in het middel niet opgeworpen. Het middel is derhalve niet tegen het bestreden arrest gericht maar tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. De enkele vermelding in het middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft een onwettigheid had moeten opwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Hoe dan ook blijkt dat de verzoekers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding hebben gemaakt van de ondertekening van de beslissingen door een adjunct, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze. Evenmin is dit in het bestreden arrest vastgesteld. Wat dat betreft kan naar de behandeling van het ambtshalve middel hierboven worden verwezen.

In de memorie van wederantwoord werpen de verzoekers voor het eerst de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 14 en 15 van het E.V.R.M. en van artikel 26 van het BUPO op, zonder aan te tonen dat zij dat niet eerder, meer bepaald in het verzoekschrift tot cassatie zelf, hadden kunnen doen. Ook die kritiek blijkt trouwens niet tegen het bestreden arrest te zijn gericht.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) op. Zij lichten dit als volgt toe:

“(…)

De RVV stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekers niet kan worden afgeleid dat zij gegronde redenen hadden om vervolging in de zin van de conventie van Genève te vrezen.

In tegenstelling tot hetgeen de RVV heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekers wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoekers lopen wel degelijk gevaar in Armenië.

De elementen in hun dossier hadden aangetoond dat verzoekers aldaar geen normaal leven zal kunnen hebben.

Verzoekers vrezen het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen omdat verzoeker leider is van een Pinkstergemeenschap in Armenië.

In hun beroepsschrift tegen de weigeringsbeslissingen dd. 27 november 2008 van het CGVS hadden verzoekers de weigeringsmotieven van het CGVS overlopen en daarop diverse gegronde punten van kritiek gegeven.

Ondanks het feit dat verzoekers diverse punten van kritiek uitvoerig en in detail in hun beroepsschrift dd. 12 december 2008 hadden uitgewerkt, heeft de RVV niet op alle onderdelen afdoende geantwoord in het arrest dd. 5 juni 2009.

Dit houdt een schending in van artikel 39/65 van de Vw.

Het is duidelijk dat ook de RVV ten onrechte geen voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke vrees van verzoekers.

De RVV heeft zich in hoofdzaak beperkt tot het hernemen van de weigeringsmotieven van het CGVS in haar weigeringsbeslissingen dd. 27 november 2008 en onvoldoende rekening gehouden met de concrete en individuele elementen van verzoekers dossier en de punten van kritiek die verzoekers in hun beroepsschrift dd. 12 december 2008 hadden uiteengezet.

In die zin is de beslissing van de RVV foutief en onafdoende gemotiveerd en maakte zij een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet moeten alle uitspraken van de Raad met redenen omkleed worden.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

Het CGVS had geen ernstige reden om verzoekers asielrelaas in twijfel te trekken.

Minstens had het CGVS aan verzoekers het voordeel van de twijfel moeten verlenen.

Op zijn beurt heeft ook de RVV zich ten onrechte bij de foutieve stellingname van het CGVS aangesloten.”.

10. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Beoordeling

11.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

De verzoekers stellen in het middel op algemene wijze dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “diverse gegronde punten van kritiek” hadden aangevoerd doch dat “niet op alle onderdelen afdoende geantwoord (is) in het arrest dd. 5 juni 2009” en dat het bestreden arrest in die zin “foutief en onafdoende (is) gemotiveerd”. Met dergelijke algemene kritiek, zonder aan te geven welke concrete elementen uit hun beroepsschrift niet of niet voldoende zouden zijn beantwoord en zonder rekening te houden met de concrete motieven van het bestreden arrest, maken de verzoekers geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

11.2. Waar de verzoekers met verwijzing naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en een korte samenvatting van hun asielrelaas aanvoeren dat er “wel degelijk voldoende aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging” zijn en dat zij bij een terugkeer “wel degelijk gevaar in Armenië” lopen, vragen zij in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak. De Raad van State kan als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de feiten treden.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen